

Búcsú az iskolától

(Folytatás a 2. oldalról)

Amikor négy évvel ezelőtt szorongással vegyes izgalommal beléptünk az ismerkedő tábor kapuin nem is sejtettük, hogy fognak alakulni gimnáziumi éveink. Akkor még harmincas osztálylétszámmal kezdtük első évünket, mára azonban csak húszan maradtunk, tíz fiú és tíz lány, ami éppen ideálisnak bizonyult a szalagavatós táncpárok beosztásához. Mind külön személyiségek vagyunk más, és más egyéniséggel, így nem csoda, ha néha összekaptunk, vagy nézeteltérések voltak köztünk, de igyekszünk majd a jó pillanokat, a nagy nevetéseket megőrizni, magunkkal vinni. Sosem felejtjük el a közös Zskf-es heteket, a focimeccseket, a tábortüzeket, a hangos duccogós zenével, az egri, szekszárdi és őrségi osztálykirándulásainkat. Emlékszünk majd a szecskaavatókra, amikor úszósapkában, és kukásmellényben járkálhattunk egész nap, és amikor mi, mint nagy végzős tizenkettedikesek találhattuk ki a kis gólyák feladatait. Persze minden évre akadt valami elfoglaltság, nehogy unatkozzunk. Első évünk még a közösségformálásról szólt, így 10. év végére már egymást segítve érettségizhettünk le földrajzból. 11.-ben az Emlékpontok történelmi pályázattal foglalkoztunk, riportkészítést tanultunk, utolsó évünket pedig a szalagavatós táncpróbák határozták meg.

Négy év alatt megismertük tanáraink szokásait, iskolánk rendjét; tudtuk, mit hol találhatunk, kihez fordulhatunk segítségért. Csak most éreztük át igazán, hogy mennyire biztonságban voltunk itt. Otthon voltunk. Sokaktól hallottuk, hogy itt, a Lorántffyban egy burokban nőttünk fel, de úgy gondolom, örültünk neki, hogy egy nem „Táncsicsos, vagy Munkácsys” légkör vett minket körül, hanem a mi kis „Lorántffy-buborékunk”.

Ebben persze rengeteget segítettek tanáraink, akik hol dicsértek, hol szidtak minket attól függően,

éppen mennyire készültünk az órákra. Persze mi szorgalmas osztály voltunk, sohasem másoltunk matek, olasz, angol, vagy német házit az órák előtt, a puskázás gondolata is távol állt tőlünk, így például eszünkbe se jutott, hogy esetleg megkérdezzük padtársunkat, tudja-e mi a kémia dolgozat megoldása. A felnőttek azt szokták mondani, hogy az idő megszépíti az emlékeket. Így bízunk benne, hogy ez velünk is így fog történni, és tanáraink elfelejtik a bosszúságokat, amiket mi okoztunk, és csak a szép emlékek maradnak meg. Reméljük, hogy az iskola büszkén mondhatja majd, hogy igen, ez az osztály a Lorántffyban végzett.

És most hozzátok szólnánk, kedves tizenegyedikesek! Köszönjük nektek, hogy a mai napra díszbe öltöztettétek az iskolát, a templomot. Nem felejtjük el a szalagavatós műsorokat, a képvetítéssel, a versekkel, a táncokkal. Ti most átveszitek a helyünket, ti lesztek a gimi tizenkettedikesei. Reméljük, jó példák mutattunk nektek, és ti is olyan jó osztályközösséggé váltok majd az utolsó évben, mint ahogy nekünk sikerült.

Végül pedig szüleinkhez szólnék. Hogy nekik mennyi mindenért tartozunk köszönettel azt felsorolni is lehetetlenség. Nem tudjuk elégszer megköszönni azt, amit értünk tettek, és tesznek majd ezután. Köszönjük, hogy támogattak minket gimnáziumi éveink alatt, főleg ebben az utolsó évben. Köszönjük, hogy az egyetemi felvételik, az érettségik és a sok tanulás idején is hittek bennünk, és lelket öntöttek belénk. Igyekszünk szorgalommal, becsületes étellel és persze jó érettségivel meghálálni mindezt.

Most pedig azt hiszem, eljött a búcsú ideje. Búcsúzunk tanárainktól, iskolatársainktól, a tanteremtől és a titkokkal teleírt iskolapadoktól. Reméljük, hogy mély nyomot hagytunk és még sok év múlva is emlékezni fognak rá, hogy mi voltunk AZ OSZTÁLY a Lorántffyban, mert mi soha nem feledjük el, hogy a LoZsu tanulóivoltunk. Köszönjük.

Egyházi nevelés

(Erdőbénye 1954)

*Erdőbénye, Erdőbénye
Majdnem, hogy a világ vége
Hegyaljai szép ki község
Jószívű a nagy közösség*

*Van ottan egy híres paplak
Abban bizony árvák laknak
Danyi Tiszteletes Úr
Meghagyta, hogy legyen zsúr*

*Rendelkezett egy személyben
Megírta azt jó keményen
Lelkét, ha az Úrnak adja
Lakrészét árvákra hagyja*

*Leírása törvényszerű
Értelmezni oly egyszerű
Beköltöztek a kis lakók
Szüleiket távol hagyók*

*Egyház adott szállást, étet
Az állam meg öltözéket
Kettő együtt egy egység
Ilyen volt az egyezség*

*Négy nő volt az „édesanyánk”
Tanítottak, vigyáztak ránk
Emberségre neveltek
Jó mederbe tereltek*

*Mosás, főzés, takarítás
Az örökös gyármoltás
Egészeben rájuk hárult
Míg nem a nap csak lezárult*

*Férfimunkát is elláttak
Közben folyton magyaráztak
Mit, hogyan kell csinálni
Lehetett ez akármi*

*Erejük és kitartásuk
Ez volt az ő hivatásuk
Tettekrekszséget vállaltak
Önmaguktól nem áradtak*

*Kikerültem az „életbe”
A munkájuk most érett be
Helytálló a munka frontján
Segíték a magam gondján*

*Ma is hálás vagyok ezért
Sok-sok áldott szeretetért
Feledni ezt sosem lehet
Fáradoztak ember felett*

*Azóta már rég elhaltak
Maguk után nyomot hagytak
Lelkük bizton mennyekbe száll
Fejfájukon csakis ez áll*

*Milyen rég volt nagyon távol
Lehetek én bármily bátor
Egyre nagyon figyelek
Én is voltam kisgyerek*

A verset TÓTH KÁROLY írta, aki gyermekkorában 13 nevelőszülőnél lakott míg végül az ötvenes években egy református intézetben kapott igazi szeretetet és emberséget. Kaposváron él már mintegy 50 éve.